

Maxim Februari

DE MAAKBARE MAN

Notities over transseksualiteit

2019 Prometheus Amsterdam

Eerste druk 2013
Vierde druk 2019

© 2013 Maxim Februari
Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio
Foto omslag Niek Stam
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4360 2

Voorrang

Goed, goed, goed, zult u zeggen, maar het meeste gevaar hebben mannen toch te duchten van de andere mannen. Daar valt de bejegening door vrouwen bij in het niet. En dan hebt u gelijk.

Over machtsverhoudingen op andere plekken kan ik nog niet veel vertellen, maar op straat heb ik er alvast aan moeten wennen dat mannen me plotseling weer in het vizier hebben gekregen. Was ik de laatste jaren als vrouw onzichtbaar geworden, nu kijken jonge mannen in de grote stad me opeens provocatief aan, lopen vlak langs me en zijn zich kennelijk bewust van mijn aanwezigheid. Erg vechtlustig zie ik er volgens mij niet uit, maar de onmiskenbare arrogantie van mijn uiterlijk werkt wellicht uitdagend. Hoe dan ook, ik word opgemeten.

Als transmannen verbaasd opmerken hoe gevaarlijk het is geworden op straat, bedoelen ze vooral de fysieke dreiging die uitgaat van andere mannen.

Al met al kun je best begrip hebben voor het lot van de mannen. Ze verliezen politieke macht, ze verliezen terrein op het gebied van werk en beroep, ze kunnen niet altijd rekenen op het begrip van vrouwen en ze zitten elkaar dwars. Toch zijn er nog steeds

geen rijen liedjes waarin ze uitroepen dat ze liever een vrouw zouden zijn, zoals vrouwen andersom wel dromen van mannelijkheid. Ik heb ook niet het gevoel dat ik veel privileges ben kwijtgeraakt door mijn sociale migratie, integendeel. De maatschappelijke voorsprong die mannen lang hebben gehad is nog steeds niet verdwenen.

Ik begrijp daarom best dat een paar ideologisch bevlogen vrouwen me de laatste tijd spottend voor de voeten hebben geworpen dat ik ben overgestapt naar de vijand – *if you can't beat them, join them* – en verraad heb gepleegd aan de vrouwen. Gelukkig meende geen van allen dit erg serieus, maar het is toch voor mezelf ook een rare gedachte dat ik opeens functioneer als de witte heteroseksuele man die ik altijd met argwaan heb bekeken. Van de weeromstuit voel ik me na mijn oversteek steeds feministischer worden.

Meneer X

In de loop van mijn bestaan heb ik in veel beoordelingscommissies en jury's gezeten. Altijd leeft in de vergaderingen van zulke clubs de hoop dat aan het eind van het proces de uitverkorene een vrouw zal blijken te zijn.

Veel vrouwen worden daarom voorgesteld, besproken, gewogen, maar ja, ze missen iets... Talent? Nee, talent is er wel, zeggen de leden van de vergadering, respect, die vrouw heeft echt grote verdiensten, daar kunnen maar weinigen aan tippen. Nee, het is iets anders, iets van... Uitstraling, ja dat is het. Gezag! Het is vervelend, maar zo komen we toch op meneer X uit. Die heeft namelijk gezag. En uitstraling. Natuurlijk zouden we veel liever een vrouw hebben, maar niet één heeft zo veel gezag en uitstraling als meneer X.

Misschien, zegt een van de joligste commissieleden, kan hij zich laten ombouwen. Hilariteit alom. We zullen het hem voorstellen, zegt de vergadering. Voor de positie en het geld dat we hem bieden mag hij wel iets over hebben.

Je begint er weinig tegen. Het is alleen jammer dat ik in al die lange jaren dat ik deze gesprekken aan vergadertafels heb aangehoord, niet één keer heb meegemaakt dat de aangewezen man ook echt verkoos als vrouw verder leven. Niet één keer!